

DE Ridderlijke Komediant

'N ROMANTISCHE
GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

De maan scheen middeleeuwsch. Dat wil dus zeggen: spookachtig, grillig, met donkere wolken er voor en er om heen, zoodat het telkens stikdonker was en zelfs 'n schoon gewassen mensch geen hand voor oogen kon zien. En daar 't electrisch licht, schijnwerpers en al die snorrepierij nog moest worden uitgevonden waagde je je niet voor je plezier buitenshuis.

Op 'n behoorlijk eenzamen landweg, zooals het in zoo'n romantisch geval past, stonden twee mannen in 'n geanimeerd, zij 't niet te vroolijk gesprek. De een was rooverhoofdman van beroep en had de daarbij behorende dubbel-loops-pistolen, den ingedekten slapen hoed en het zwarte punt-sikje; hij heette Robertus, ook wel: „De Schrik der Wegen.” Naast hem stond manke Gijs, een zijner meest verknochte volgelingen, die voor zijn meester door 't vuur zou gaan, als er maar een voordeeltje te behalen viel.

„We leven 'n paar eeuwen te vroeg,” bromde Robertus. „De tijd, die later komt, met z'n zaklantarens en repeteer-revolvers en auto's, waar je zóó mee uit de voeten bent, zal veel geriefelijker zijn. Enfin, we moeten d'r ons maar in schikken. We hebben anders 'n slechte zes weken achter den rug! Geen sterveling uitgeschud, niemand overhoop gestoken, geen schoone jonkvrouw geschaakt! Dat kan zoo niet doorgaan. De rooversstand gaat op die manier economisch naar den kelder. We moesten eigenlijk staats-steun genieten, want romantiek der struikridders is een ding van schoonheid en ter wille van de cultuur moesten ze zooiets voor ondergang behoeden. Als we dat wilde varken niet hadden neergeschoten en dat stok-oude konijn — ik heb op z'n taai vleesch één tand stukgebeten, de duivel hale hem! — dan waren we nu al van honger omgekomen. Als daar geen verandering in komt, word ik in vredesnaam maar weer, al schaam ik me dood, 'n fatsoenlijk mensch. 't Is wel in-bourgeois, maar je moet toch aan je kostje komen?”

„Schrik der Wegen!” knarste manke Gijs vleierig tusschen de tanden, welke hij nog over had, „ontzinkt u de moed? Haha. straks verschijnt de vijand en ge stormt er op in en ge ontruikt 'm den buit en ge waadt in 't bloed en ge hebt alweer twaalf heldhaftige moorden op uw geweten! De naam Robertus zal als 'n klarenstoot blijven gaan...”

„Hou je vervelende wauwel,” viel Robertus 'm in de rede en hij porde 'm met 't zwaarste pistool uit z'n fraaie collectie schietwapens onvriendelijk tusschen de toch al wrakke ribben. „Als er op 'n mijl afstand eindelijk weer eens wat voor me opduikt, ben jij de eerste, die aan den haal gaat en m'n neus alleen kan je weer terugvinden! Dat ik je nog niet heb afgedankt of ergens in 'n afgrond gesmeten! Er zijn hier in de buurt toch geschikte ravijntjes genoeg! Ach, dat is mijn goedertierendheid!”

„Baas, kapitein, hoofd!” stamelde Gijs van verontwaardiging en van schrik, „'t is waar, dat ik eerst uitkijk. Waarom zal 'n mensch z'n leven, dat-ie maar ééns krijgt, wagen voor niks? Alleen als ik héél zeker ben van winst, zeg ik: vooruit! En dan waag ik alles voor u, m'n ribben, m'n spaarduit en m'n net voorkomen, omdat die dan toch geen gevaar meer lopen. Is dat economisch, logica, practische wijsbegeerte of niet? De

latere volksuniversiteiten en meer van die droogkauwerij zullen nog eens naar zoo'n leergangetje snakken!”

„Je bent zóó'n vent van niks, zóó'n bibberpudding,” kwam Robertus nu goed los, „dat ik je...”

Maar opeens hield de „Schrik der Wegen” in. Hij hoorde iets! Wat? Natuurlijk het hoefttrappel eens paards!

„Welzeker,” mompelde-ie „Dat zit maar boven op 'n beest en ik kan hier 'n verkoudheid oploopen met m'n stukgelopen laarzen midden in de modder. Ga 'n eindje op zij, Gijs. Anders heeft-ie ons zóó in de gaten. Kerel, hou je niet an me vast! Ik moet allebei m'n handen toch vrij hebben om te schieten! Daar komt-ie! Opgepast!”

Luider klonk de paardengalop. Vaag werd 'n ruiter zichtbaar in de kromming van den weg. Doch juist toen Robertus 'n paar van z'n beruchte pistolen geniepig op 'm richtte, kreeg de maan 'n zooveelste kuur en ging met 'n geweldige kiespijn-wang 'n heele poos schuil achter 'n bakbeest van 'n wolk.

„Als ik die maan ooit tusschen m'n vingers krijg,” bromde de Schrik der Wegen, „gaat-ie er aan.” Dan schoot-ie op goed geluk en riep met 'n onmiskenbare rooverhoofdmanen-stem:

„Halt! Je roerende goederen of je miserabel leven!”

„Au!” hoorde-ie daarop en „au!” riep-ie vervolgens ook zelf en vóór-ie goed wist, wat er met hem gebeurd was, gingen paard en ruiter er weer in gestrekten draf van door, niet te achterhalen.

„Gijs!” schreeuwde Robertus luid.

„Au!” klonk 't benauwd in zijn nabijheid.

„Leef je nog?”

„Ik zou 't je waarachtig niet kunnen zeggen, kapitein! Ik heb zoo'n gestorven gevoel over me.”

Daar koekeloerde de maan weer te voorschijn en bescheen twee mannen, die de hand hielden op het getroffen lichaamsdeel.

„De vervloekte kerel stak met z'n degen!” raasde Robertus....

„Gelukkig, dat-ie ons daar ten minste getroffen heeft. 't Donker heeft toch wel wat voor. Maar, voor den drommel, waarom schoot jij niet?”

„Heb ik niet geschoten?” loog Gijs. „Kan ik 't helpen, dat de kapitein altijd veel harder schiet en mij daardoor niet kan hooren?”

„O, is 't dat? Dan heb ik niets gezegd. — Gijsje, Gijsje, we zijn nog net den dans ontsprongen. En die vent ook! Want hij liep wel zoo mooi in de val! 't Scheelde geen haar, of we waren weer boven Jan. Als er nu maar vakverenigingen waren of steuncomité's of zulke rommel, dan hadden we tenminste recht op uitkeering wegens gebrek aan werk. Maar in deze vermaledijde middeleeuwen — en later gaan ze er nog mooie gedichten op schrijven, je zal 't zien! — moet ieder maar zelf z'n handen uit de mouwen steken.

„De Schrik der Wegen” en „Manke Gijs”.